

УЧЕНИК /продължение/

Можем да сравним човечеството с едно дърво, в което различаваме четири основни части: корен, клони, цветове и плодове. Тези четири части на дървото отговарят на четири фази, през които минава, както човечеството, така и всеки отделен човек. Първата фаза е на старозаветния човек, втората – на новозаветния, третата – на праведния и четвъртата – фаза на ученика. Старозаветният човек, това е коренът на дървото, новозаветният – стеблото, праведният – цветовете и ученикът – плодовете. Като казваме човек на стария завет, не разбираме само човек, който е живял преди Христа, но човек с известна степен на съзнанието.

Кой човек е старозаветен? – Човек, който се стреми да трупа богатства, и то за лични цели. Когато срещне пречки и страдания в живота си, той проявява злоба и омраза. Такива хора ги имало по-рано, има ги и сега.

Новозаветният човек, като срещне страдания, се разколебава и изкушава. По времето на Христа повечето хора са били новозаветни. Праведен пък е онзи човек, който се стреми към правдата, но не знае метода за постигането ѝ. От друга страна, той не се е освободил от известни лични елементи. Той търси винаги почит и уважение и се наскърбява, когато не му се отдаде нужното внимание. В днешната епоха има много праведни. Сега, обаче, се ражда нов тип човек. Типът на ученика.

Ученикът се отличава със следното: не се стреми към богатство, не се озлобява, при страдание не се обезсърчава и съблазнява. Той търси да приложи правдата, но знае методите за това. Не търси уважение от хората, защото ученикът е човек на самоотричането. Ученикът никога не критикува и не мисли за погрешките на хората.

Дотук казахме, какво ученикът няма. Сега да кажем, какво има той.

Ученикът започва с Божествената Любов. Като работи с любовта, той добива светлина на ума и разбира Мъдростта. Понеже той гледа винаги през очите на Любовта, в него царува мир и радост. Той разбира причините на всички неща, тъй като има знание и светлина. Радостта на ученика не може да се засенчи от нищо. Новият тип човек, който сега се ражда на земята, е предтеча на човека на шестата раса.

Като говорим за Любовта, трябва да знаем, че има няколко вида любов: животинска, човешка, ангелска и божествена. Различните видове любов имат различни краски. По-ниската форма на любовта се характеризира с червения цвят. Човек, който проявява такава любов, има като преобладаващ цвят на аурата си червения цвят. При по-високата любов имаме розов цвят, после син, а при Божествената Любов той е бял. Такъв човек е над всяка форма. Ако ученикът търси формата на Любовта, той ще пропадне. Например, той обича някого заради красотата му. Обаче, формата се променя и след време красотата изчезва. Ученикът трябва да търси в човека възможното, Божественото, такава любов никога не изчезва.

Ученикът, който почва с любовта, непременно идва до познаването на Бога. В него се появява стремеж към Бога. Той знае реално, какво е Бог. По два начина идва той до познаването на Бога. Понеже се намира в състояние на любовта, той познава Бога, тъй като Бог е Любов. От друга страна, обиква Божественото в човека. Това възвишеното, красивото, което вижда в душата на всеки човек е самият Бог и той съзнава това.

Ученикът се отличава още и с други качества. Той има вечен стремеж към Бога. Когато Учителят забележи в ученика стремеж към Бога, Той получава отплата за положените грижи над този ученик.

Понеже ученикът се отличава главно с любовта си, той може лесно да издържи изпитите си в живота. Повечето от хората пропадат на изпитите си, понеже нямат любовта.

Друго качество на ученика е мирът, който е следствие на любовта. Който няма вътрешен мир, той още не е познал любовта. Също следствие на любовта са нежността и мекотата.

Мирът на ученика произтича от съзнанието, че във всеки момент той е в съгласие с Бога. Ученикът има много силни и интензивни преживявания. Обаче, най-съкровените си и мистични преживявания той не трябва на никого да казва.

В човека съществуват енергии, които могат да имат възходяща или низходяща посока. Ако ги насочим нагоре, ще развием висшите качества и обратното – ако ги насочим надолу, ще развием нисшите качества. Ако не се даде ход на енергиите в горната част на главата, те ще отидат към страничните части на главата и ще засилят центрове на разрушителността. Затова ученикът трябва винаги да насочва енергиите си към Божественото.

Друго качество на ученика е безстрашие и решителност. Това е качество на волята. Ученикът не трябва да трепне пред никаква опасност. Той трябва да има безстрашие, защото ще мине през големи изпитания, обикновено по-големи от тези на другите хора. ЗАКОН: „На никой човек не се дава изпит, който е по-горе от силата му“. Това е наредено от разумната природа. Ученикът ще мине през много изпити. Един от тях е изпитът на Йова. Всичко, което има, ще му се отнеме: богатство, уважение, приятели. Ще бъде поставен при най-лоши условия. Ако издържи на този изпит, той добива посвещение. Колкото повече човек напредва, толкова изпитите му са по-големи. Накрая, последен е „изпитът на Голгота“. Ще му се отнеме и животът. Ако издържи и на този изпит, ще премине в една нова фаза на живота – фаза на възкресението.

По-рано, в древните окултни школи, ученикът е бил подлаган на изкуствени изпити. Например, вкарват го в едно подземие, в дъното на което гори голям огън. Ще му кажат да влезе и мине през огъня. Ако е безстрашен и мине, ученикът ще види, че няма никакъв огън, а това са само отражения от огледала. Тези изпити са били нужни, понеже тогава животът е бил много монотонен. Сега ученикът се подлага на изпити от самия живот. Затова ученикът трябва да знае, че през целия си живот той е подложен на изпити от невидимия свят, който бди над него.

Когато ученикът се разболе, той е благодарен, защото знае, че болестта ще му даде нови знания, нови опитности и нови идеи. Обаче, това не значи, че той няма да се лекува. Напротив, той ще приложи всички лечебни средства на окултната медицина. Освен тях той ще приложи като най-силно средство любовта. Значи, чрез болестта той ще развие в себе си любовта. Той трябва да повиши вибрациите на своята любов, трябва да обича повече хора. Тогава той ще оздравее и ще стане от леглото.

Важни качества на ученика са: кротост, търпение и милосърдие. Защо е смирен ученикът? – Който има силен дух, само той може да бъде смирен. Той не е слабovolен, а напротив. Ученикът служи на една висша сила. Той търси славата на Бога. От друга страна, смирението е един фактор за неговото развитие. При смирението човек става възприемчив за това, което иде от Бога. Който няма смирение, сам се разтваря и не може да напредва.

Ученикът се отличава още по чистотата. Чистота в мисли, чувства и постъпки. Изгуби ли чистотата си, ученикът изгубва и любовта си. Ученикът трябва да изпълни три задачи: да просвети и укрепи ума си, да огради и очисти сърцето си и да уякчи волята си.

Душата на ученика е изпълнена само с една идея: какво да направи за делото Божие, какво да направи за цялото, за другите.

Ученикът се ползва не само от своите опитности, но и от тези на другите хора. Тогава той спестява излишни страдания в живота си, и с това ускорява развитието си.

Какво нещо е милосърдието, което е качество на ученика? Милосърдието е приложение на любовта. То е висша проява на любовта. Ученикът трябва да спазва следното правило: преди да си легне да спи, да направи преглед на преживяното през деня и да види, къде е постъпил добре и къде зле. Трябва да си направи, значи равносметка и да извлече поука от нея. След това да се освободи от всички тревоги, с които се е натоварил през деня и като една раница да ги остави настрана. Чак когато дойде в едно състояние на мир, да заспи спокойно. Сутрин, когато се събуди, първата мисъл на ученика трябва да бъде за Бога. Например: „Господи, кажи ми, какво да направя днес заради Тебѐ“. Той трябва да се вслуша в себе си и да чуе това, което Бог ще му каже. Това ще бъде програмата му за деня.

13.ІІІ.1948 г.

Изгрев